

Tuto část nostalgie věnuji všem věrným čtenářům a přispěvatelům Apokalypsy, kterým nejsou staré časy a starí kamarádi jen přítěží, ale kteří nezapomínají a rádi vzpomínají na tyto krásné roky. Není přece možné nehledat si nové kamarády, partnery, či partnerky, ale je minimálně krásné na ty staré nezapomenout. A nezůstávají jen u vzpomínek, nýbrž se snaží o to, aby naše třída žila dál, když už ne reálně, tak alespoň na internetu.

Po pár krocích přišel ke starým oprýskaným dveřím. Když čas plynul docela rychle, hodně věcí zůstalo stejných. Třeba i tyto dveře. Jeho další kroky směřovaly po schodech dolů přes průchodovou chodbu k tělocvičně. Levá stěna již nebyla tak holá, jako za starých časů, nýbrž byla pokreslena obrázky sportujících siluet. Na lyžaři i plavci bylo zřejmé, že obrázky tyto kresleny byly již hodně, opravdu hodně dávno a zůstávají zde spíš z principu a konservatismu. Cesta spojovací chodbou v člověku nutně musela připomenout ty tváře, dnes již notně rozmazané, které se jsme pravidelně potkávaly nejen na této chodbě. Dav běžících primánů i skupinku důstojně se chovajících oktávánů. Ťukání podpatků prof. Bartečkové se málem ozývají doted. Vpravo se přes okna opět nesl stejný pohled na panoráma malé tělocvičny i blízkého okolí. Nezapomenutelný plaz, na kterém se odpočívalo i učilo, odcházelo do obchodu i hrálo fotbal. Jen Jarda s Mlčkou chyběli.

Přes další dveře postupně pokračoval ve svých myšlenkách i chůzi dolů po schodech k tělocvičně. Na protější stěně visely staré obrazy umění již minulých absolventů. Přes starost a zašlost by již stěží běžný pozorovatel přečetl jméno autora. Po pár schodech byl v místnosti před tělocvičnou. Byla nově vymalovaná, nebo se tak alespoň při nejmenším tvářila. Staré rozměry, které se stěží mohly jen tak zvětšit. Přesto však byla tato chodbička již jiná. Chyběl zde ten starý automat – „ojtomat“, jak by řekl klasik se znalostí Karlovy němčiny. „Tady jsme bojovali o objednávky polévky, kdy jsme si ji ve srandě objednávali a dělali si nazlost. Krásná doba...“ téměř nahlas si zavzpomínal a myslí i celým tělem mu projel zvláštní pocit, jen stěží popsateľný obyčejnými slovy. „Pod zákryvem času již zmizela stará skvrna Krzauziho Coly z prváku, kterou mu Kufetsh tak „pomohl“ vypít.“

Za novými dveřmi, které otevřel se skrývala stará známá chodba směrem k tělocvičně a učebně zeměpisu. Po levé straně byla ta stejná vyvýšenina ústředního topení, na které před tělocvikem sedávaly holky, na pravé straně byly obě šatny na tělocvik, kde si zažili tolik zábavy. Od různých až polochlípných hlášek, nejen z Szotkových úst, až po různé experimenty s hořícím plynem ze zapalovače v PET láhvi. „A co teprve když jsme zde jednou slyšeli zpívat oktány chorál Aleluja.“

Chodba se klikatila směrem ke tělocvikářským kabinetům. „Zde jsme navštěvovali Mlčku, zde nás tak ráda přijímala i dlouhou dobu po maturitě. Nemohl si nevzpomenout na slavné zpětné hodiny, které původně visely ve třídě. Zastavil se až před učebnou zeměpisu. Chytl za kliku, bohužel však bylo zavřeno. Otočil se a se vzpomínkami procházel okolo tělocvičny. Poté, co do ní i nahlédl, zjistil, že mnohé se změnilo. Vybavení již nemělo ten starý oprýskaný vzhled, honosilo se moderností. „Zde jsme se synkama hráli náš brutální fotbal, tady jsme končili a začínali školní roky, zde naše naši třídní volejbalisté úspěšně poráželi většinu svých soupeřů.“, zamyšlen stál a díval se do prostoru a přitom nic nevnímal. Zde se tak úspěšně okopával Banán s Kaprem.

V tomto zamyšlení pokračoval dál, stejným směrem, ze kterého přišel tak, znovu okolo bývalého automatu, směrem ke schodům a k biologickému kabinetu